

ogsaa det, hvormed han begyndte sit Foredrag, at først skulde Statens Forhold og den lovgivende Magts Myndighed til disse Forhold nærmere bestemmes, og han yttrede ligeoverfor det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds, at dette skulde bringes i Orden, førend der kunde være Tale om nogen Kirkeforsatning. Jeg kan kun dertil sige, at jeg ikke med min bedste Villie kan forstaae det ærede Medlem. Statens Forhold til de Forhold, hvorom der her er Tale, er netop Ting, der efter min Opfattelse vilde komme til at faae sin Behandling og Ordning gennem en Kirkeforsatning, og man vilde altsaa efter det ærede Medlems Udtalelse, troer jeg, komme til at gaae, som man kalder det, i en Cirkel, bestandig rundt. Det ærede Medlem rettede iøvrigt, hvis jeg ikke har misforstaaet ham — hvis jeg tager feil, beder jeg det undskyldt — en Bebreidelse imod Kirkecommissionen, fordi der var flere Ting, hvorpaa den ikke skulde have henvendt sin Opmærksomhed, og deriblandt nævnedes han navnlig Benyttelsen af Kirkebygningerne. Det ærede Medlem fremkom derhos med nogle Udtalelser, der gik ud paa en total Omordning af vore kirkelige Forhold herhjemme, af hele vor Menigheds-Ordning; men herpaa skal jeg ikke videre indlade mig, thi jeg troer virkelig, at den Slags Ting maa med Rette kaldes Fremtidstanker, Fremtidshyner, hvis Virkeliggjørelse jeg tvivler paa, at Noget af os, der her ere tilstede, kommer til at opleve, og forsaavidt troer jeg at kunne lade dem være ude af Betragtning, naar der er Tale om en praktisk Ordning af de Forhold, der virkelig for Tiden findes her i Landet. Jeg vil, derimod bemærke, at det er ikke rigtigt, naar det ærede Medlem sagde, at Kirkecommissionen ikke skulde have henvendt sin Opmærksomhed paa Benyttelsen af Kirkebygningerne. Det ærede Medlem vil ved at gennemgaae Beretningen om Kirkecommissionens Forhandlinger finde, at det er netop en af de Ting, som have været Gjenstand for Forhandling. Det er midlertid

min Opfattelse af dette Spørgsmaal, at det er en Sag, der, hvad det Væsentlige angaaer, ikke kræver Medvirkning af Lovgivningsmyndigheden, men maa kunne finde sin Løsning ad Anordningsveien. Derimod kan jeg ikke nægte, at jeg ikke kan forstaae, hvorledes det skulde kunne være en almindelig Anstuelse i Folke-repræsentationen, at man ved at ordne Spørgsmaalet om Besættelsen af Præstekald skulde kunne gaae frem ad Anordningsveien og ikke underkaste Sagen Afgjørelse af Lovgivningsmagten. Denne Tanke blev ikke destomindre fremsat af det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (H. C. D. Müller), og jeg tilstaaer, at den overraskede mig ligesom adskilligt Andet, jeg har hørt fremsøre idag i denne Sal. Selv om der virkelig maatte kunne være Tale om indenfor visse Grændser at omordne disse Forhold ad Regjeringsveien, det vil sige gennem kongelig Anordning, forekommer det mig, at ethvert Medlem af Folkethinget maa give mig Ret i, at det vilde være en høist mærkkelig Fremgangsmaade, naar dette Spørgsmaal gjentagne Gange har været underkastet en Forhandling paa Rigsdagen og hører til de Sager, der kjendelig have tildraget sig Interesse paa Rigsdagen, om saa Regjeringen skulde træde op og unddrage dette Spørgsmaal fra Lovgivningsbehandling ved at bringe det ind under anordningsmæssig Afgjørelse.

Hvad iøvrigt det Forslag angaaer, som foreligger, da udtalte det ærede Medlem, som indledede disse Forhandlinger, (Th. Nielsen) for fire Dage siden sin Tak og Paaskjønnelse for Lovforslaget og dets Fremkomst, forsaavidt det var et Vidnesbyrd om, at ogsaa Regjeringen anerkjendte, at Menighederne havde et Krav paa at faae Indflydelse ved Ansættelsen af deres Sjælesørgere. Det ærede Medlem kom imidlertid snart i sin Udvikling til at vise, at han ansaa Lovforslaget og dets enkelte Bestemmelser for meget utilfredsstillende, og han udtrykte dette navnlig ved at sige, at det, som Lovforslaget gav eller rettere sagt tilbød at